

Međunarodni sud za krivično
gonjenje osoba odgovornih za
teška kršenja međunarodnog
humanitarnog prava počinjena
na teritoriji bivše Jugoslavije
od 1991. godine

Predmet br. IT-95-5/18-T
Datum: 11. februar 2011.
Original: engleski

PRED PRETRESNIM VIJEĆEM

U sastavu: sudija O-Gon Kwon, predsjedavajući
sudija Howard Morrison
sudija Melville Baird
sudija Flavia Lattanzi, rezervni sudija

Sekretar: g. John Hocking

Odluka od: 11. februara 2011. godine

TUŽILAC

protiv

RADOVANA KARADŽIĆA

JAVNO

**ODLUKA PO ZAHTJEVU OPTUŽENOG ZA IZDAVANJE OBAVEZUJUĆEG
NALOGA (UJEDINJENE NACIJE I NATO)**

Tužilaštvo

g. Alan Tieger
gđa Hildegard Uertz-Retzlaff

Ujedinjene nacije

Kancelarija za pravne poslove

**Organizacija Sjevernoatlantskog
ugovora**

Optuženi

g. Radovan Karadžić

Branilac u pripravnosti

g. Richard Harvey

OVO PRETRESNO VIJEĆE Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud) rješava "Zahtjev za izdavanje obavezujućeg naloga: Ujedinjene nacije i NATO", koji je optuženi podnio 29. novembra 2010. godine (dalje u tekstu: Zahtjev), i ovim donosi sljedeću odluku po njemu.

I. Kontekst i argumentacija

1. Optuženi u Zahtjevu traži da Pretresno vijeće na osnovu člana 29 Statuta Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Statut) i pravila 54*bis* Pravilnika o postupku i dokazima (dalje u tekstu: Pravilnik) izda obavezujući nalog Ujedinjenim nacijama (dalje u tekstu: UN) i Organizaciji Sjevernoatlantskog ugovora (dalje u tekstu: NATO), sa zahtjevom da mu se dostave sljedeći dokumenti:

Svi memorandumi ili korespondencija koje posjeduju Služba UN-a za pravne poslove, Odjeljenje UN-a za operacije održavanja mira, Kancelarija generalnog sekretara UN-a, ili Organizacija Sjevernoatlantskog ugovora, napisani u periodu od 1. januara 1994. godine do 1. oktobra 1995. godine, a koji se odnose na pitanje kada se pripadnici mirovnih snaga UN-a mogu smatrati "borcima" ili "osobama koje direktno učestvuju u neprijateljstvima" zbog korištenja sile u Bosni od strane NATO-a ili UN-a.¹

2. Optuženi tvrdi da Zahtjev ispunjava uslove iz pravila 54*bis* zato što je "njegov zahtjev konkretan, poziva se na relevantne i potrebne dokumente, a prije podnošenja Zahtjeva preduzeo je korake kako bi dobio pomoć Ujedinjenih nacija i NATO-a".² U pogledu konkretnosti zatraženih dokumenata, optuženi objašnjava da je svoj zahtjev suzio na pitanje kada su pripadnici mirovnih snaga postali borci, na geografski prostor Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: BiH) i na vremenski period u kojem se razmišljalo o vazдушnim napadima NATO-a.³

¹ Zahtjev, par. 1.

² Zahtjev, par. 17.

³ Zahtjev, par. 19.

3. Optuženi tvrdi da Zahtjev ispunjava uslove i u pogledu relevantnosti i nužnosti izdavanja obavezujućeg naloga. U vezi s relevantnošću, on objašnjava da se zatraženi dokumenti direktno odnose na "pitanje koje bi moglo dovesti do [njegovog] oslobađanja po tački 11" Treće izmijenjene optužnice (dalje u tekstu: Optužnica).⁴ On takođe tvrdi da bi mišljenje UN-a ili NATO-a da su pripadnici UN-a bili borci ili osobe koje su direktno učestvovalе u neprijateljstvima potkrijepilo njegov stav da on nije imao *mens rea* za zločin uzimanja talaca,⁵ i da se pravda neće ostvariti ako su ti dokumenti u posjedu UN-a, a uskrate se odbrani.⁶ Optuženi ne navodi konkretno zasebne razloge zašto su zatraženi dokumenti neophodni.

4. Dana 2. decembra 2010. godine, tužilaštvo je dostavilo "Podnesak tužilaštva po Karadžićevom zahtjevu za izdavanje obavezujućeg naloga: Ujedinjene nacije i NATO" (dalje u tekstu: Odgovor tužilaštva), u kojem kaže da ne iznosi stav o Zahtjevu, već svoja zapažanja o argumentima optuženog o relevantnosti i neophodnosti.⁷ Prvo, tužilaštvo tvrdi da je sugestija optuženog da je zakonitost prvobitnog pritvaranja osoblja UN-a relevantna za tačku 11 pogrešna zato što (i) Žalbeno vijeće smatra da se zabrana uzimanja talaca odnosi na sve osobe koje ne učestvuju aktivno u neprijateljstvima, uključujući i one koje su *hors de combat*,⁸ i (ii) Pretpresno vijeće u ovom predmetu je bilo mišljenja da pravovaljanost pritvaranja ne ovisi o okolnostima u kojima je neka osoba dospjela u ruke neprijatelja, nego ovisi o sveukupnim okolnostima vezanim za način i razloge tog pritvaranja, između ostalog i o tome da li su ljudi pritvoreni radi ostvarivanja nekog dobitka ili iznuđivanja nekog ustupka od druge strane.⁹ Stoga izjava optuženog da je ključno pitanje ovog predmeta pitanje da li su pripadnici UN-a bili pravovaljno pritvoreni kao ratni zarobljenici nije tačna.¹⁰ Drugo, tužilaštvo tvrdi da interna mišljenja osoblja

⁴ Zahtjev, par. 23.

⁵ Zahtjev, par. 23.

⁶ Zahtjev, par. 23.

⁷ Odgovor tužilaštva, par. 1.

⁸ Odgovor tužilaštva, par. 3, gdje se citira *Tužilac protiv Karadžića*, predmet br. IT-95-5/18-AR72.5, Odluka po žalbi na Odluku Pretresnog vijeća po preliminarnom podnesku za odbacivanje tačke 11 Optužnice, 9. juli 2009. godine (dalje u tekstu: Odluka Žalbenog vijeća), par. 22.

⁹ Odgovor tužilaštva, par. 3, gdje se citira *Tužilac protiv Karadžića*, predmet br. IT-95-5/18-PT, Odluka po šest preliminarnih podnesaka kojima se osporava nadležnost, 28. april 2009. godine (dalje u tekstu: Odluka Pretpresnog vijeća), par. 65.

¹⁰ Odgovor tužilaštva, par. 3.

koje rade za UN i NATO o statusu osoblja UN-a nemaju dokaznu vrijednost za objektivan status osoblja UN-a, kao ni za tadašnje stanje svijesti optuženog.¹¹

5. Pošto je pozvan da odgovori na Zahtjev,¹² NATO je 15. decembra 2010. godine dostavio svoj odgovor (dalje u tekstu: Odgovor NATO-a), u kojem navodi: "Organizacija je pregledala svoju evidenciju kako bi pronašla zatraženu dokumentaciju, ali nije pronašla odgovarajuće dokumente".¹³

6. Dana 15. decembra 2010. godine, UN je podnio svoj povjerljivi odgovor na poziv (dalje u tekstu: Odgovor UN-a) u kojem je ustvrdio da Zahtjev treba odbaciti.¹⁴ U prilog tome, UN prvo citira član II Konvencije o privilegijama i imunitetu Ujedinjenih nacija (dalje u tekstu: Konvencija UN-a) i izjavljuje da se time štiti nepovredivost arhiva UN-a. Stoga UN smatra da nema zakonsku obavezu da pruži na uvid svoje dokumente za korištenje u postupcima pred Međunarodnim sudom, mada se organizacija rukovodi "politikom maksimalne saradnje s međunarodnim krivičnim sudovima i razvila je praksu dobrovoljnog objelodanjivanja dokumenata u određenim okolnostima kako bi tim sudovima olakšala rad".¹⁵ UN zatim tvrdi da bi, u slučaju da posjeduje dokumente koji se bave pitanjem mogu li pripadnici mirovnih snaga postati borci, ti dokumenti sadržavali interne stavove o pitanjima vezanim za humanitarno pravo i stoga bi predstavljali osjetljive dokumente koje UN ne bi želio objelodaniti.¹⁶ Pored toga, sve interne rasprave o tom pitanju mogle bi "ozbiljno ugroziti bezbjednost sadašnjih i budućih mirovnih operacija".¹⁷ UN takođe tvrdi da Zahtjev ne ispunjava kriterije iz pravila 54*bis* jer (i) interna mišljenja UN-a ne mogu imati dokaznu vrijednost za *mens rea* optuženog i stoga nisu relevantna za odbranu optuženog; kao i zato što (ii) širok spektar dokumenata na koji se odnosi zahtjev nepotrebno opterećuje pretragu zbog preopsežnosti.¹⁸

¹¹ Odgovor tužilaštva, par. 4.

¹² V. Poziv Ujedinjenim nacijama i Organizaciji Sjevernoatlanskog ugovora, 2. decembar 2010. godine.

¹³ Odgovor NATO-a, str. 2.

¹⁴ Odgovor UN-a, 15. decembar 2010. godine.

¹⁵ Odgovor UN-a, str. 2-3.

¹⁶ Odgovor UN-a, str. 3, gdje se citira bilten generalnog sekretara o osjetljivosti informacija, povjerljivosti i postupanju, 12. februar 2007. godine, ST/SGB/1007/6, par. 1.2.

¹⁷ Odgovor UN-a, str. 4.

¹⁸ Odgovor UN-a, str. 4-5.

II. Mjerodavno pravo

7. Član 29 Statuta obavezuje države da sarađuju "s Međunarodnim sudom u istrazi i krivičnom gonjenju osoba optuženih da su počinile teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava". Ta obaveza obuhvata konkretnu dužnost da "bez nepotrebnog odgađanja udovolj[e] svakom zahtjevu za pomoć ili nalogu koji je izdalo pretresno vijeće [za] ... uručenje dokumenata".¹⁹ Žalbeno vijeće smatra da se pojam "države" odnosi na sve države članice Ujedinjenih nacija, bez obzira na to da li djeluju u individualnom ili kolektivnom svojstvu a, u skladu s "ciljnim tumačenjem" Statuta Međunarodnog suda, član 29 primjenjuje se na "kolektivne poduhvate država" kao što su međunarodne organizacije ili njihovi ovlašćeni organi.²⁰

8. Strana koja traži izdavanje naloga na osnovu pravila 54*bis* mora ispuniti niz opštih uslova prije nego što se takav nalog može izdati, konkretno, (i) u zahtjevu za dostavu dokumenata na osnovu pravila 54*bis* moraju se identificirati konkretni dokumenti, a ne naprosto navesti opšte kategorije dokumenata;²¹ (ii) zatraženi dokumenti moraju biti "relevantni za neko pokrenuto pitanje" i "potrebni za pravično presuđivanje o toj stvari" da bi vijeće moglo izdati nalog za njihovu dostavu;²² (iii) podnosilac zahtjeva mora pokazati da je učinio razuman napor da uvjeri državu da dobrovoljno dostavi

¹⁹ Član 29(2)(c) Statuta.

²⁰ *Tužilac protiv Milutinovića i drugih*, predmet br. IT-05-87-AR108*bis*.1, Odluka po molbi Severnoatlantskog pakta za preispitivanje, 15. maj 2006. godine (dalje u tekstu: Odluka u vezi s NATO u predmetu *Milutinović*), par. 8, gdje se citira *Tužilac protiv Simića*, predmet br. IT-95-9-PT, Odluka po zahtjevu za pravosudnu pomoć SFOR-a i drugih, 18. oktobar 2000. godine, par. 36.

²¹ *Tužilac protiv Milutinovića i drugih*, predmet br. IT-05-87-AR108*bis*.2, Odluka po molbi Sjedinjenih Američkih Država za preispitivanje, 12. maj 2006. godine (dalje u tekstu: Odluka u vezi sa SAD u predmetu *Milutinović*), par. 14-15; *Tužilac protiv Tihomira Blaškića*, predmet br. IT-95-14-AR108*bis*, Odluka po zahtjevu Republike Hrvatske za preispitivanje odluke Raspravnog vijeća II od 18. srpnja 1997. godine, 29. oktobar 1997. godine (u daljem tekstu: Odluka o preispitivanju u predmetu *Blaškić*), par. 32; *Tužilac protiv Kordića i Čerkeza*, Odluka po zahtjevu Republike Hrvatske za ponovno razmatranje obvezujućeg naloga za dostavu dokumenata, predmet br. IT-95-14/2-AR108*bis*, 9. septembar 1999. godine (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Kordić*), par. 38-39.

²² Pravilo 54*bis*(A)(ii) Pravilnika; Odluka o preispitivanju u predmetu *Blaškić*, par. 31, 32(ii); Odluka u predmetu *Kordić*, par. 40; Odluka u vezi sa SAD u predmetu *Milutinović*, par. 21, 23, 25, 27.

tražene informacije;²³ i (iv) zahtjev ne smije biti pretjerano opterećujući za dotičnu državu.²⁴

9. U vezi s tačkom (i) gore u tekstu, Žalbena vijeće smatra da se "određena kategorija dokumenata može potraživati sve dok je dovoljno jasno definirana da omogući laku identifikaciju [...] onih dokumenata koji pripadaju u tu kategoriju".²⁵ Ako strana koja podnosi zahtjev nije u mogućnosti da konkretno navede naslov, datum i autora zatraženih dokumenata, već dostavi objašnjenje i može da na primjeren način identificira zatražene dokumente, pretresno vijeće može, imajući u vidu potrebu da osigura pravično suđenje, dopustiti izostavljanje rečenih pojedinosti "ako je uvjereno da strana koja je zatražila nalog postupa u dobroj vjeri i da nije u mogućnosti dostaviti te pojedinosti".²⁶

10. U vezi s tačkom (ii) gore, ocjena relevantnosti vrši se od slučaja do slučaja i potpada pod diskreciono ovlaštenje vijeća.²⁷ Prilikom utvrđivanja da li su dokumenti koje traži neki podnosilac zahtjeva relevantni, vijeća su razmatrala kriterijume kao što je to da li se dokumenti odnose na "najznačajnija" ili "sporna" pitanja u predmetu,²⁸ odnosno da li se tiču "odbrane optuženog".²⁹ U vezi s uslovom neophodnosti, on obavezuje podnosioca zahtjeva da pokaže da su traženi materijali potrebni za pravično presuđivanje o nekom pitanju na suđenju. Podnosilac zahtjeva ne mora dodatno pokazati da traženi materijali zaista postoje, nego je samo dužan da uloži razuman napor pred pretresnim vijećem da pokaže njihovo postojanje.³⁰ Pored toga, podnosilac zahtjeva nije dužan pokazati da su

²³ Pravilo 54bis(A)(iii) Pravidnika; *Tužilac protiv Milutinovića i drugih*, predmet br. IT-05-87-T, Odluka po izmijenjenom zahtjevu Sretena Lukića na osnovu pravila 54bis, 29. septembar 2006. (dalje u tekstu: Odluka u vezi sa Sretenom Lukićem), par. 7.

²⁴ Odluka o preispitivanju u predmetu *Blaškić*, par. 32 (iii); Odluka u predmetu *Kordić*, par. 41.

²⁵ Odluka u vezi sa SAD u predmetu *Milutinović*, par. 15; Odluka o preispitivanju u predmetu *Blaškić*, par. 32; Odluka u predmetu *Kordić*, par. 39.

²⁶ Odluka o preispitivanju u predmetu *Blaškić*, par. 32.

²⁷ Odluka u predmetu *Kordić*, par. 40

²⁸ V. npr. *Tužilac protiv Milutinovića i drugih*, predmet br. IT-05-87-PT, Odluka po drugom zahtjevu generala Ojdanića za izdavanje obavezujućih naloga na osnovu pravila 54bis, 17. novembar 2005. (dalje u tekstu: Druga odluka u predmetu *Ojdanić*), par. 21, 25; *Tužilac protiv Milutinovića i drugih*, Izdvojeno i saglasno mišljenje sudije Iaina Bomyja u Odluci po zahtjevu Dragoljuba Ojdanića za izdavanje obavezujućih naloga na osnovu pravila 54bis, 23. mart 2005.

²⁹ V. npr. *Tužilac protiv Šešelja*, predmet br. IT-03-67-PT, Odluka po zahtjevima optuženog Pretresnom veću II da izda naloge *subpoena*, 3. juni 2005., str. 4; Odluka u vezi sa Sretenom Lukićem, par. 13 (v. fusnotu 45).

³⁰ Odluka u vezi sa SAD u predmetu *Milutinović*, par. 23.

iscrpljena sva druga raspoloživa sredstva, nego mora samo pokazati da je ispunjen jedan od sljedeća dva elementa: 1) "da je [on ili ona] primijenio dužnu revnost u nastojanju da tražene dokumente pribavi negdje drugo, ali da ih i pored toga nije mogao pribaviti; ili da informacije koje su pribavljene ili je trebalo da budu pribavljene iz drugih izvora nemaju dokaznu vrijednost za rješavanje nekog pitanja na suđenju pa stoga iziskuju izdavanje naloga na osnovu pravila 54bis".³¹

11. U vezi s tačkom (iii) gore u tekstu, podnosilac zahtjeva ne može tražiti izdavanje naloga za dostavu dokumenata a da se prethodno nije obratio državi za koju navodi da ih posjeduje. Pravilo 54bis(A)(iii) propisuje da podnosilac zahtjeva mora objasniti korake koji su preduzeti da bi se obezbijedila saradnja te države. Iz toga proizlazi obaveza podnosioca zahtjeva da pokaže da je prije nego što je zatražio izdavanje naloga pretresnog vijeća, uložio razumne napore da ubijedi dotičnu državu da mu dobrovoljno stavi na uvid tražene informacije.³² Stoga, tek nakon što država odbije da pruži traženu podršku, strana u postupku može podnijeti zahtjev pretresnom vijeću da poduzme obavezujuće mjere na osnovu člana 29 i pravila 54bis.³³

12. Najzad, u vezi s tačkom (iv) gore u tekstu, Žalbeno vijeće je konstatovalo sljedeće: "Stoga, ključno pitanje nije da li je obaveza koja pada na države da pomognu Međunarodnom sudu u sakupljanju dokaza opterećujuća, nego da li je neopravdano opterećujuća, uzimajući u obzir uglavnom da li je teškoća u dostavljanju dokumenata neproporcionalna u odnosu na to da je taj proces strogo opravdan potrebama suđenja".³⁴

III. Diskusija

13. Vijeće podsjeća na "Odluku po šest preliminarnih podnesaka kojima se osporava nadležnost", koju je Pretpretresno vijeće donijelo 28. aprila 2009. godine (dalje u tekstu: Odluka o nadležnosti) i u kojoj razmatra osporavanje tačke 11 Optužnice od strane

³¹ Odluka u vezi sa SAD u predmetu *Milutinović*, par. 25

³² Odluka u vezi sa Sretenom Lukićem, par. 7.

³³ Odluka u vezi sa SAD u predmetu *Milutinović*, par. 32.

³⁴ Odluka u predmetu *Kordić*, par. 38; Odluka o preispitivanju u predmetu *Blaškić*, par. 26.

optuženog.³⁵ Pretpretresno vijeće je napomenulo da zajednički član 3 Ženevskih konvencija iz 1949. godine "ne zabranjuje samo uzimanje talaca koji su civilne osobe, nego i osoba koje 'ne učestvuju aktivno u neprijateljstvima'".³⁶ Vijeće je takođe bilo mišljenja da je protivpravno lišavanje slobode obilježje krivičnog djela uzimanja talaca, ali da "pravovaljanost lišavanja slobode ne ovisi o okolnostima u kojima je neka osoba dospjela u ruke neprijatelja, nego ovisi o sveukupnim okolnostima vezanim za način i razloge tog lišenja slobode".³⁷ Žalbeno vijeće je podržalo Pretpretresno vijeće i bilo mišljenja da se "zajednički član 3 očito odnosi na zabranu uzimanja talaca svih osoba koje ne učestvuju aktivno u neprijateljstvima".³⁸

14. Vijeće takođe podsjeća na odluku koju je donijelo po zahtjevu optuženog za izdavanje obavezujućeg naloga Saveznoj Republici Njemačkoj (dalje u tekstu: Odluka u vezi s Njemačkom), gdje se dokumenti koje je tražio optuženi odnose na, kako se tvrdi, umiješanost UN-a u krijumčarenje oružja u BiH u februaru 1995. godine i stoga, po mišljenju optuženog, ukazuju na "stvarni ili percipirani status" UN-a.³⁹ Prilikom ocjene da li je navedeno krijumčarenje oružja od strane UN-a relevantno za predmet optuženog u kontekstu tačke 11, Vijeće je zaključilo da jeste (uz suprotno mišljenje sudije Kwona) na temelju toga da se razlozi zbog kojih su pripadnici UN-a uopšte bili pritvoreni tiču pitanja da li je pritvaranje bilo protivpravno ili ne.⁴⁰ Većina sudija je takođe napomenula da ovaj Međunarodni sud tek treba da razmotri obilježja krivičnog djela uzimanja talaca na osnovu člana 3 Statuta Međunarodnog suda, uključujući i uslove u vezi s *mens rea* tog krivičnog djela, i da bi, stoga, dokazi vezani za stanje svijesti optuženog u vezi s UN-om

³⁵ Vijeće je u toj odluci konstatovalo da se prigovor optuženog odnosi na formu Optužnice, a ne na nadležnost. V. Odluka o nadležnosti, par. 58.

³⁶ Odluka o nadležnosti, par. 58.

³⁷ Odluka o nadležnosti, par. 65. Pretpretresno vijeće se poziva na nadležnost ovog Međunarodnog suda u pogledu protivpravnog zatočavanja, između ostalog i na nadležnost u smislu da zatočavanje može biti zakonito kada se, na primjer, radi o zaštiti zatočenika ili kad to nameću razlozi bezbjednosti. V. Odluka o nadležnosti, par. 61, gdje se citira predmet *Tužilac protiv Blaškića*, IT-95-14-T, Presuda, 3. mart 2000. godine, par. 708.

³⁸ Odluka Žalbenog vijeća, par. 22.

³⁹ V. Odluka po zahtjevu optuženog za izdavanje obavezujućeg naloga na osnovu pravila 54bis (Savezna Republika Njemačka), 19. maj 2010. godine (dalje u tekstu: Odluka u vezi s Njemačkom), par. 1-2.

⁴⁰ Odluka u vezi s Njemačkom, par. 25-26. Sudija Kwon je priložio svoje djelimično suprotno mišljenje po tim pitanjima.

i njegovim tadašnjim aktivnostima mogli biti relevantni za predmet.⁴¹ Vijeće je ostavilo otvorenim pitanje da li bi krijumčarenje oružja, ako bude dokazano, potencijalno moglo pretvoriti pripadnike UN-a u aktivne učesnike u neprijateljstvima.⁴²

15. Pošto je podsjetilo na neke od ranije donijetih odluka u vezi s tačkom 11 i značaj statusa osoblja UN-a koje je, kako se tvrdi, uzeto za taoce 1995. godine,⁴³ Vijeće će sada razmotriti uslove pravila 54*bis* i utvrditi da li ih je optuženi ispunio. U vezi s relevantnošću zatraženih dokumenata, optuženi tvrdi da oni direktno podržavaju njegovu odbranu da on nije imao *mens rea* potrebnu za krivično djelo uzimanja talaca.⁴⁴ Optuženi ne navodi dalje argumente u prilog ovom zaključku. Kako je gore u tekstu navedeno, Vijeće tek treba da donese zaključke o obilježjima krivičnog djela uzimanja talaca, između ostalog i o uslovima vezanim za *mens rea*. Međutim, čini se da dokumenti koji se konkretno traže ovim Zahtjevom, tačnije, interni dokumenti UN-a u kojima se razmatra (eventualni) utjecaj korištenja sile od strane NATO-a na pravni status osoblja UN-a u BiH, nemaju nikakvog značaja za stanje svijesti optuženog u vrijeme navedenog uzimanja talaca, niti ga na bilo koji način razjašnjavaju. Optuženi nije bio učesnik tih internih rasprava u UN-u, ako su one uopšte vođene, i ne postoje dokazi o tome da je on znao da li je UN, kako se tvrdi, vodio te rasprave, a ne postoje ni dokazi o tome da je bio upoznat s njihovim sadržajem.

16. Osim toga, sve eventualne interne rasprave u UN-u o mogućem pravnom statusu osoblja UN-a u svjetlu tadašnjih događaja ni na koji način ne određuju stvarni pravni status osoblja UN-a koje je, kako se navodi, uzeto za taoce odmah nakon vazdušnih udara 25. i 26. maja 1995. godine. U najboljem slučaju, ti dokumenti bi razjasnili samo interne rasprave raznih službi UN-a (Službe za pravne poslove, Odjeljenja za mirovne operacije i Kancelarije generalnog sekretara) i ukazali na eventualna mišljenja tih službi o statusu osoblja UN-a u BiH nakon vazdušnih udara NATO-a. Donošenje konkretne odluke o

⁴¹ Odluka u vezi s Njemačkom, par. 27, sa suprotnim mišljenjem sudije Kwona.

⁴² Odluka u vezi s Njemačkom, par. 27, sa suprotnim mišljenjem sudije Kwona.

⁴³ V. takođe Odluka po zahtjevu optuženog za izdavanje obavezujućeg naloga *subpoena* kojim bi se general Sir Rupert Smith prinudio na razgovor, 25. januar 2011. godine, u kojoj se podsjeća da je Vijeće prethodno već utvrdilo da bi status osoblja UN-a koje je uzeto za taoce nakon vazdušnih udara NATO-a 25. i 26. maja 1995. mogao predstavljati sporno pitanje u ovom predmetu, par. 11.

⁴⁴ Zahtjev, par. 23.

pravnom statusu osoblja UN koje je, kako se tvrdi, uzeto za taoce u BiH u maju 1995. godine i pravovaljanost njihovog zatočavanja pitanja su o kojima Vijeće mora presuditi na kraju predmeta, s obzirom na činjenice u dokaznom spisu. Stoga Vijeće nije uvjereno da su dokumenti zatraženi u Zahtjevu relevantni ili neophodni za odbranu optuženog.

17. Budući da optuženi nije ispunio jedan od uslova pravila 54*bis*, nije potrebno da Vijeće razmatra preostale uslove i za njih vezane argumente optuženog.

IV. Dispozitiv

18. Iz gorenavedenih razloga, Pretresno vijeće, na osnovu člana 29 Statuta, i pravila 54 i 54*bis* Pravilnika, ovim **ODBIJA** Zahtjev.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je mjerodavan engleski tekst.

/potpis na originalu/
sudija O-Gon Kwon,
predsjedavajući

Dana 11. februara 2011.
U Haagu,
Nizozemska

[pečat Međunarodnog suda]